

Ett parlament utan nåd

Jag ser på direktsändningen från kammarens debatt om samvetsfrihet och antecknar under tiden.

Tidigare liberale ungtuppen Fredrik Malm, folkpartist, talar sig varm för "aboträtten" som en mänsklig rättighet. Det sker i samma okunnighet, arrogans och falska termer som i närmare fyrtio år ljudit i vårt land. Sedan drar han den lans som skall hålla Turkiet utanför EU, detta gränsland vars konstitution han anser vara sådan att landet inte platsar i Europeiska Unionen. Det handlar om inställningen till Europakonventionen om mänskliga rättigheter. Men genom att inkludera "aboträtten" i sitt Europa avslöjar Malm sin dogmatiska anslutning till det ateistiska vänsterprojektet och låter som en gammal kommunist, för att vara exakt. Var finns de folkpartister som säger sig vara kristna och liberaler och som visar det med att tillbakavisa kraven på abort?

Ledamöter från kd och sd försvarar samvetsfriheten. Men hos tongivande svenska politiker finns ingen sjukdomsinsikt. Här upptäcker alltså Malm att Turkiet har hävdad något slags förbehåll mot den demokratisyn som råder i Europa. När han samtidigt inte ser att hans eget land har gjort likadant bevisar han sin fartblindhet som barn av sin svenska tid. Den svenska bejakelsen av det europeiska arvet har som bekant inte heller varit utan allvarliga äventyr: Idén om demokrati som folkvälde är mycket djupt rotad i Sverige, vilket är skälet till att inte vi heller har någon konstitution i egentlig mening. Faktiskt är vi sämre än Turkiet. Det är en allvarlig avvikelse från det i Europa typiska, som förenar länder som Tyskland, England och Frankrike och i viss mening också gäller våra nordiska grannländer, genom deras anslutning till kristen tro. Det är i detta sammanhang man bör se den inrotade svenska föreställningen att majoriteten får göra vad den vill med en minoritet eller maktlös grupp som de ofödda barnen.

Italiens läkare använder sig av samvetsfriheten som något självklart. Det leder till att sjuttio procent (70%) vägrar medverka vid abortoperationer.

Det är nog inte många som vet att det var ett par högerpartister som 1938 var först med förslaget att införa mänskliga rättigheter i den svenska grundlagen. Men det dröjde till 1975, på grund av socialdemokraternas principiella motstånd. Sådana rättigheter, menade partiet, stred mot folkväldet, som måste få stifta vilka lagar det vill. Anslutningen till FN och de mänskliga rättigheterna skedde alltså - väl att märka - bara i den form som riksdagen väljer att uppfatta dem! Det är denna tjurskalliga och i sak odemokratiska dogmatism vi finner så grälla belägg för i dagens debatt om samvetsfrihet. Ännu den 11 maj 2011 verkar det bland åtminstone sex riksdagspartier inte finnas delade meningar om att folkväldet fortfarande skall få dominera över etik, sans och barmhärtighet, inte bara i Sverige utan i hela Europa.

Denna otäckta svenska imperialism, som alltså alla från vänster till höger, utom kd och sd, är överens om, och som vi alla som svenska medborgare får tycka vad vi vill om, är en mycket sorglig historia som jag helst inte vill behöva lyssna till, än mindre skriva om.

Idag var kd bra. Dvärgen i Reinfeldts knä vågade för en stund bryta sitt leende upp i maktens ansikte, säga sitt ord för en viktig sak. Det är bra också att Sverigedemokraterna har tagit plats i riksdagen. Vi fick höra Julia Kronlid efterlysa lite skärpning i de namnkristna leden. Det partiet verkar som en katalysator och kan inte undgå att väcka, oroa och förarga, när nu den fria pressen har glömt sitt självklara uppdrag. Med detta parti över riksdagsspärren kan

debatten få nytt liv och de sju försuttna partierna tvingas tänka om och eventuellt återgå till de ideologier som de påstår att de står för men inte gör.

Anders Bylander www.bylander.biz